

Phần 23

Chương 67

Thái hậu nói xong nhìn Diệp Trì, không khỏi cùng Thái phi thở dài: “Ngược lại là thanh niên bọn chúng tốt, chỉ cần nhìn vừa ý nhau là vợ chồng son thành đôi thành cặp, chẳng phải càng mỹ mãn sao, giống như bộ xương già chúng ta còn có hi vọng gì.”

Thái phi nói: “Lời này của người nói đúng, trẻ tuổi có cái tốt của trẻ tuổi, người già có cái tốt của người già, Thái hậu tình cảm như vậy, vậy thì tạo hóa của tiểu bối bọn chúng nên để cho bọn chúng làm chủ đi, chứ không biết manh hôn ách giá⁽¹⁾ làm trẻ nãi cả đời.”

Lời nịnh nọt này của Thái phi đã nói trúng nỗi lòng của Thái hậu, trong lòng Thái hậu vui vẻ, nhìn Cẩm Phong, càng hào hứng mai mối, nói với Diệp Trì: “Nghe nói đứa bé kia của Tả gia và Mạc gia đã đính hôn, bằng không thì với Hầu phủ cũng môn đăng hộ đối, mấy tiểu tử các ngươi còn ai nữa không, đúng rồi, còn có tôn tử của Quốc Công, gọi Hồ cái gì ấy nhỉ?”

Diệp Trì cúi đầu không lên tiếng, trong lòng nói, Phong Cẩm Phong nha đầu kia so với Cửu công chúa ghê gớm hơn không biết bao nhiêu lần, tính tình này ai mà cưới phải thật xui xẻo, nhà cửa sẽ không có ngày nào yên ổn, nếu thực tác thành cho Hồ Quân, bằng tính tình nóng nảy của Hồ Quân đoán chừng nào người có thể đánh nhau thành náo chóc, coi như mình không có phúc hậu, cũng không thể hại huynh đệ mình.

Thái hậu vốn có ý là bảo Diệp Trì hòa theo nói hai câu, một mình bà nói thôi thì không thành được, không ngờ tiểu tử này lại cúi đầu không lên tiếng, Thái hậu còn có cái gì không rõ, nhất định là tiểu tử này không nhìn trúng Cẩm Phong, do đó cũng không muốn nàng bán kết duyên với tiểu tử Hồ gia.

Nhắc đến thật sự tức giận, hấn ngược lại quản rộng quá, Thái hậu thấy hấn không lên tiếng, cũng không quay đầu lại nhìn Cẩm Phong đứng sau lưng lão thái thái Hầu phủ, thấy nha đầu xoắn khăn cắn môi, đôi mắt không ngừng nhìn Diệp Trì chăm chăm, không khỏi âm thầm lắc đầu, đây là nhớ thương mà, mà thôi, sự tình này bà cũng mặc kệ, để chính bọn chúng làm phiền nhau đi, liền quay lại nói chuyện với Thái phi.

Bên đây đang nói, chợt nghe tiếng tiểu thái giám bên ngoài: “Các nô tài thỉnh an vạn tuế gia.”

Thái hậu cười nói: “Lúc nào cũng nói bận rộn, tới chỗ ta chưa dính mông đã rời đi, lại không biết hôm nay sao lại nhàn rồi.”

Thật ra Sùng Nhân Đế là thật sự nhìn không nổi nữa, Thái hậu sai ma ma đi qua truyền Hứa Minh Chương, Sùng Nhân Đế liền cảm thấy không đúng, đợi

nhìn thấy tranh chữ trong tay Lưu Hải, lập tức đã hiểu vài phần, hỏi: “Tiểu tử kia đã đến?”

Lưu Hải liếc Hứa Minh Chương gật gật đầu: “Tiểu vương gia thấy Hoàng Thượng ở đây bận rộn, nói không nên làm phiền, nghĩ đến mấy hôm không có đi thỉnh an Thái hậu, liền đi đến chỗ Thái hậu, nói chốc lát nữa lại đến.”

Trong lòng Sùng Nhân Đế chửi chó má, giả bộ là hay lắm, chắc chắn biết rõ Hứa Minh Chương ở chỗ này, cho nên mới nảy lên ý nghĩ xấu, nàng dâu này hẳn cũng cướp vào tay rồi, còn muốn thế nào nữa, chẳng lẽ còn muốn bắt Hứa Minh Chương cưới Cửu công chúa, trong lòng mềm nhũn, nói với Hứa Minh Chương: “Sáng sớm hôm nay, sắc mặt Thái hậu không được tốt, nhưng do bận rộn quá nên chưa kịp hỏi kỹ, lúc này vừa vặn cùng người đi qua một chuyến.”

Hứa Minh Chương nghe xong, thềm nhẹ nhàng thở ra, nếu như có thể, hẳn hận không thể trốn xa một chút, bởi vì chuyện của Cửu công chúa, chỉ sợ Thái hậu lại hát bài loạn điểm uyên ương, liền không thể trở thành phu thê với Tiêu Tiêu, bảo hắn lấy người khác thì sao hắn chịu nổi, thế nhưng Thái hậu tuyên triệu, làm sao mà trốn được, cùng Hoàng Thượng đi qua, rốt cuộc tốt hơn.

Quân thân một trước một sau đến cung Thái hậu, mọi người tiếp giá, Sùng Nhân Đế vẫy vẫy tay, hỏi han Thái hậu, lại hỏi Thái phi và lão thái thái Trần Viễn Hầu phủ, lúc này mới liếc mắt trừng Diệp Trì.

Diệp Trì giả vờ không nhìn thấy, nói với Hứa Minh Chương: “Trạng nguyên công gần đây luôn luôn rất tốt, nghe nói vài ngày trước bị bệnh, hôm nay mắt nhìn sắp vào thu, dễ dàng phát bệnh, người nên bảo trọng a.”

Lời này nghe khách khí, nhưng nghe sao cũng không được tự nhiên, Hứa Minh Chương nói: “Đa tạ tiểu vương gia, thần sẽ bảo trọng, nghe thấy chuyện vui của tiểu vương gia sắp tới, đến lúc đó tại hạ nhất định đi uống chén rượu mừng, mong tiểu vương gia không chê là được.”

Diệp Trì khẽ hừ một tiếng nói: “Tiểu gia cưới vợ, rượu mừng tất nhiên quản đủ, chỉ sợ trạng nguyên công nuốt không trôi.”

Cửu công chúa tò mò nói: “Một ly rượu mừng mà thôi, như thế nào nuốt không vô.”

Ánh mắt Diệp Trì lóe lên: “Cửu công chúa không biết, rượu mừng này của ta cùng người khác là quỳnh tương, nhưng với trạng nguyên công lại không hẳn vậy, nếu như người muốn biết duyên cớ, đến hỏi trạng nguyên công là được.” Một câu nói làm Cửu công chúa có chút ngượng, trộm liếc Hứa Minh Chương, chỉ thấy hiện tại mới không lâu, cả người cũng gầy hai vòng, nhìn trên khuôn mặt tuấn tú vô song đều có chút hóp lại, sắc mặt cũng không bằng khi đó, nhớ tới Diệp Trì vừa nói hắn bị bệnh, là bệnh tật triền miên, mặc dù gầy, nhưng đứng ở đằng kia vẫn anh tuấn khôi ngô, nghĩ đến nếu mình có thể gả cho vị hôn phu như vậy, sau khi lập gia đình, cử án tề mi gắn bó làm bạn, chẳng phải còn tốt hơn lạnh lẽo cô đơn hao phí thanh xuân trong hậu cung.

Nghĩ đến đây, tâm ý càng kiên quyết, đi đến trước mặt Thái hậu, lặng lẽ giật giật ống tay áo Thái hậu, lúc này Thái hậu thấy nàng hiem khi có thái độ tiểu nữ nhi như thế liền cười một tiếng nói: “Chớ thúc giục, chớ thúc giục, ai gia không quên.” Nói xong liền nói với Hứa Minh Chương: “Người ta có câu đêm động phòng hoa chúc tên đề bằng vàng, trăng nguyên công, nay tên đề bằng vàng tất nhiên là không cần phải nói, còn thiếu động phòng hoa chúc thôi, ai gia nơi đây làm nhất tông bà mai cho người, người thấy thế nào?”

Hứa Minh Chương nghe xong mặt liền biến sắc, bịch một tiếng quỳ trên mặt đất nói: “Thái hậu minh giám, vi thần thuở nhỏ đính hôn, câu cửa miệng thường nói tào kang chi thê bất hạ đường⁽²⁾, nếu như vứt bỏ hôn ước, há không phải phụ lòng người.”

Lời này làm Thái hậu sững sờ, Diệp Trì tức giận nha, hận không thể đi qua một cước đạp chết Hứa Minh Chương, con mẹ nó đến lúc này mà chết vẫn còn cứng miệng, không phải nói nàng dâu của mình là vị hôn thê của hắn chứ, cái thứ gì vậy, vậy mà Hoàng Thượng còn nói hắn trung hậu, chó má.

Sắc mặt Diệp Trì âm tình bất định nhìn Hứa Minh Chương, nhưng Thái hậu nhíu nhíu mày nói: “Không phải nói hôn sự trước kia của người đã lui rồi sao?”

Hứa Minh Chương gục đầu xuống nói: “Ở trong lòng vi thần, kiếp này chỉ có một thê tử, vi thần từng nhìn trời thề ước, cả đời này chỉ lấy một mình nàng.”

Thái hậu hít vào một hơi, trong lòng nói ý tứ trong lời của Trạng Nguyên Lang như thế, chuyện định thân thất bại, nhưng hắn không thừa nhận, đời này còn tuân theo hôn ước trước kia cả đời không cưới, lại nghe Diệp Trì nói: “Thái hậu, lão nhân gia lúc này làm mai, Trạng Nguyên Lang người cũng không biết sẽ kết hôn với người nào, tất nhiên là không có ngọn nguồn, ngộ nhờ ngài làm mai cho hắn một người không đứng đắn, thiếu cái mũi cái mắt, dù ai cũng không thể cam tâm tình nguyện a.”

Sùng Nhân Đế ho khan một tiếng, nhắc nhở Diệp Trì đi được rồi đó, Diệp Trì mới không để ý tới, hôm nay nếu không phải không nghe mấy câu này của Hứa Minh Chương, không chừng lòng Diệp tiểu gia đã mềm nhũn, tay vừa nhắc lên để hắn đi qua, đáng tiếc tiểu tử này đui mù, hôm nay mấy câu này thực đâm vào eo tiểu gia, không chính người kêu cha gọi mẹ, cũng xin lỗi bản thân.

Thái hậu nhìn Diệp Trì, lại nhìn Hứa Minh Chương quỳ trên mặt đất, không khỏi có vài phần do dự, tuy nói cửa hôn sự này là người bên ngoài cầu cũng cầu không được, hình như người ta thật sự chết sống không vui, mình cứng rắn làm mai thì có ý nghĩa gì đâu, ngày nào đó thành một đôi vợ chồng bất hòa, cũng không phải là chuyện tích đức.

Nghĩ như vậy muốn chuyển câu chuyện, không ngờ Cửu công chúa, nhanh chóng đi ra nói: “Hứa Minh Chương, người bớt nói những lời cho có lệ này đi, Thái hậu muốn làm mai chính là bản công chúa, người ngược lại nói một chút,

bản công chúa chỗ nào không vừa ý người, lại không thoải mái ra sức khước từ như thế?”

Sùng Nhân Đế chau mày, hừ một tiếng, Thái phi vội nói: “Hồ đồ gì đó, công nương nhà nào lại ở trước mặt hỏi người ta hả?”

Thái hậu vừa thấy, thấy mình không nói cũng không được, đành phải nói: “Đúng vậy a, ai gia làm mai cho người chính là Cửu công chúa, chẳng lẽ hoàng thất công chúa, còn không xứng với người một Trạng Nguyên Lang sao.”

Lời này có chút nặng, Hứa Minh Chương cắn răng nói: “Công chúa kim chi ngọc diệp, vi thần trèo cao không nổi, hưởng chi, vi thần vừa mới mất mẹ, giữ đạo hiếu ba năm, Đại Yến ta hiếu trị thiên hạ, nếu như vi thần trong hiếu kỳ cưới vợ, chẳng phải là tổn hại lễ pháp.”

Thái hậu nghe xong ngược lại nhẹ nhàng thở ra, trong lòng nói vốn là vì cái này, ngược lại đã quên hẳn vừa mới mất mẹ, vẫn còn trong hiếu kỳ, lúc này giữ đạo hiếu ba năm cũng hoàn toàn không giá, tuy là Cửu công chúa hợp ý Trạng Nguyên Lang, nếu như lại đợi thêm ba năm, thế nhưng không thỏa đáng.

Nghĩ đến đây, nhìn về phía Thái phi, Thái phi ở trong cung mình đã sớm bị nữ nhi chọc tức giận, nếu không phải muốn chết muốn sống gả cho Trạng Nguyên Lang, lúc đầu bà cũng lo hiếu kỳ ba năm của Hứa Minh Chương, không biết làm sao cho nữ nhi vui lòng, bà có biện pháp gì chứ. Nghĩ đến đây, thở dài nói: “Có lẽ nhân duyên đều là ông trời đã định trước, Tiểu Cửu và Trạng Nguyên Lang sớm đã được Nguyệt lão kết duyên rồi, Tiểu Cửu nói, nguyện ý chờ Trạng Nguyên Lang ba năm.”

Diệp Trì nghe xong câu này, cười không khép miệng, trong lòng nói, đến lúc này, ta cũng không tin Hứa Minh Chương người còn dám kháng chỉ.

Hứa Minh Chương cũng biết hôm nay dù phản đối thế nào cũng vô ích, Thái hậu, Thái phi mở miệng, Cửu công chúa tự mình mai mối cho mình, dù mình có lá gan lớn như trời, cũng không có thể làm mất mặt hoàng gia, mình chết không có gì đáng tiếc, nhưng còn có thân nhân, rồi lại nghĩ, Tiêu Tiêu sắp gả cho Diệp Trì rồi, mình và Tiêu Tiêu cuộc đời này lại không thể trở thành phu thê, như vậy mình có cưới hay không thì có làm sao.

Nghĩ đến đây, liền cúi đầu nói: “Vi thần tạ Thái hậu làm mai.”

Thái hậu lập tức mặt mày hớn hờ: “Ta nói nha, như vậy một hôn sự như ý, như thế nào sẽ không vui, được rồi, việc mai mối này ai gia rút cuộc đã tác thành, Cửu nha đầu người có thể cao hứng rồi.”

Cửu công chúa tính tình danh đá, gặp hôn nhân đại sự lúc này cũng khó tránh khỏi e lẹ, đặc biệt là lúc này trước mắt bao người, cúi đầu tạ ơn mẫu phi, Thái hậu, xấu hổ mang theo e sợ liếc Hứa Minh Chương, tay áo che mặt phẫn, chạnh như một làn khói.

Hứa Minh Chương chậm rãi cáo lui ra khỏi cung Thái hậu, Hoàng Thượng cùng Thái hậu nói hai câu chề cười, liền đứng lên, liếc mắt Diệp Trì nói: “Làm trò còn chưa đủ sao, sao còn chưa đi.”

Diệp Trì vội vàng cáo từ Thái hậu, đi theo Sùng Nhân Đế đi ra, đến Càn Thanh Cung, vào phòng, Sùng Nhân Đế chỉ hấn nói: “Tiểu tử ngươi được lắm, vì đối phó tình địch, ám chiêu gì cũng lấy ra dùng, không ngờ Thái hậu, Thái phi cửu công chúa đều là vũ khí cho ngươi sử dụng, tục ngữ nói, giết người đầu chia xuống đất, ngươi đã đoạt nàng dâu người ta rồi, còn muốn thế nào nữa, không phải muốn cả đời người ta không yên mới thống khoái có phải hay không.”

Diệp Trì nói: “Hoàng Thượng người nói như vậy, đường đường công chúa Đại Yên gả cho một Trạng Nguyên Lang như hấn sao lại là thấp gả, tiểu tử hấn mang ơn tạ chủ long ân mới đúng, sao lại cả đời không yên.”

Sùng Nhân Đế túm cái gối thêu hoa trên giường ném tới: “Bớt vòng vo với trẫm đi, trẫm trẫm không biết sao, nếu như Hứa Minh Chương thích công danh lợi lộc, kim chi ngọc diệp, lúc trước cần gì cự tuyệt cửa hôn sự này, hôm nay không phải tiểu tử ngươi từng bước ép sát, Hứa Minh Chương như thế nào lại đồng ý, tiểu tử ngươi đừng được tiện nghi còn khoe mẽ.”

Nói xong lại nói: “Việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể như thế, trẫm cũng nhắc nhở ngươi, chuyện này đến hôm nay là kết thúc, từ hôm nay trở đi, ngươi lấy vợ của ngươi, hấn làm phò mã của hấn, hai người các ngươi nước giếng không phạm nước sông, nếu như ngươi tìm Hứa Minh Chương gây phiền phức, trẫm cũng không thuận theo.”

Tới loại trình độ này, trong lòng Diệp tiểu gia cũng coi như thống khoái, đã có Cửu công chúa đánh đá này quán lấy, phỏng đoán Hứa Minh Chương cũng không có tinh lực nghĩ đến nàng dâu của mình, hấn nghĩ tới nghĩ lui, liền gật đầu đồng ý.

Sùng Nhân Đế nhẹ nhàng thở ra, gật hấn nói: “Ngươi nha, bản thân tự kiểm điểm chuyện này cho trẫm, vì vợ của ngươi mà làm ra bao nhiêu chuyện, nàng dâu này cũng cưới rồi, cũng đừng mò mẫm bốn phía nữa, trở về cho ngươi việc làm học hỏi kinh nghiệm, trẫm nếu còn có huynh đệ, cũng không cần phải trông chờ vào ngươi, nếu không phải tiên đế...”

Nói đến đây, thở dài: “Tóm lại ngươi không thể so với mấy người đó, tốt xấu gì cũng giúp trẫm một chút là được.”

Trên cơ bản cách một đoạn thời gian, Sùng Nhân Đế cứ như vậy lải nhải một hồi, Diệp Trì ở một bên căng lỗ tai lên nghe là được, đợi Sùng Nhân Đế lải nhải lắm bả đã xong, hai người đi phòng diễn võ luyện đao thật thương thật một trận, Sùng Nhân Đế thống khoái, Diệp Trì ôm bảo bối lấy được từ chỗ Sùng Nhân Đế cảm thấy mỹ mãn xuất cung, mỗi lần vào thời điểm này, Lưu Hải lại cảm thấy vạn tuế gia thua thiệt lớn.

Diệp Trì từ trong cung đi ra, đi thành Nam trước, trong đầu nhớ thương vợ hẳn, vào phòng, chỉ thấy nàng dâu đang ngồi nghiêng trên giường gạch ngoài phòng, đang luôn chỉ, bà tử hầu hạ một bên thấy Diệp Trì, liền lui ra ngoài.

Cái hộp Diệp Trì cầm trên tay đặt ở trên bàn giường, tiến tới nói: “Không phải nói không khỏe trong người sao, sao còn se chỉ, nghỉ ngơi cho tốt.” Thời Tiêu thấy hẳn đi ra ngoài một chuyến, một trán đỏ mồ hôi không nói, khoe mắt giống như là có một khối bầm, vô thức đưa tay tới, đầu ngón tay còn chưa đụng tới, chợt thấy không ổn, vội vàng lại rút trở về: “Này làm sao vậy? Gấp gáp hay là đánh nhau với người ta?”

Diệp Trì hì hì cười một tiếng nói: “Đánh nhau với Hoàng Thượng, còn đánh thắng, nàng nhìn đi đây là bảo bối ta thắng Hoàng Thượng đó, đồng ý cho ta mượn một năm rồi, nhưng lại không chịu cho ta, hôm nay mới coi là ới ra, nói tiểu gia gần thành thân rồi, thứ này đặt trong phòng chúng ta cũng xem như là điềm tốt.”

Thời Tiêu sừng sốt một chút nói: “Huynh nói đánh nhau với ai?”

Diệp Trì nói: “Hoàng Thượng a, nàng đừng sợ, ta và Hoàng Thượng đánh từ nhỏ tới lớn, lúc trước vừa gặp mặt thì làm một trận, sau này liền cứ như vậy, khi đó Hoàng Thượng vẫn là Hoàng Tử, muốn ta nói, cuộc sống khi đó trôi qua ngược lại thống khoái, hôm nay cửu ngũ chí tôn làm chủ thiên hạ, tôn quý là đủ tôn quý, nhưng cũng mất tự tại, còn không bằng lúc trước.”

Thời Tiêu lại càng hoảng sợ, vội nói: “Nói bậy bạ gì đó, Hoàng Thượng huynh cũng có thể sắp đặt sao, đây chính là tội mất đầu, được rồi, ta biết huynh và Hoàng Thượng tốt, chỉ mình ta biết cũng không sao, những lời này cũng không thể nói với người khác.”

Diệp Trì thấy nàng hướng về mình như thế, trong lòng nóng lên, ha ha cười rõ lên nói: “Nàng cho là ta ngốc a, đây không phải ta và vợ ta đóng cửa lại nói chuyện riêng tư ư, trước mặt người ngoài tất nhiên là không thể nói, mà ta nói cũng có ai dám nghe, nàng nhìn một chút cái này xem thích không, ta muốn bày ở phòng ngủ chúng ta.”

Nói xong mở hộp lớn này ra, Thời Tiêu nhìn lên cây thạch lựu chạm khắc ngọc thạch, chiều cao nửa mét, chậu phía dưới là ngọc dương chi, lá xanh mơn mớn lộ ra sóng ánh sáng, xanh biếc, thích nhất là một đám thạch lựu đầu cành hoan hỷ rủ xuống, óng ánh đỏ rực trong suốt, nếu như ban đêm treo thêm một ngọn đèn, không biết đẹp cỡ nào nữa.

Thấy Thời Tiêu như vậy, vốn không thích châu báu ngọc khí lắm, cũng yêu thích không rời tay, ngón tay đụng đụng thạch lựu, Diệp Trì nói: “Vật này thật tinh xảo, nơi này là sống đó.” Nói xong nắm viên thạch lựu nàng vừa chạm kia, lén nhẹ nhàng nhấn một cái, thạch lựu này liền hái xuống, thả vào lòng bàn tay Thời Tiêu, Thời Tiêu ghé sát vào cửa sổ cẩn thận nhìn, thấy quả nhiên là tinh xảo, ngay cả cái cuống cũng trông rất sống động.

Diệp Trì nói: “Nàng chớ coi thường thạch lựu này, cũng không phải là mã não châu, là hỏa ngọc, trên tay nàng một viên như vậy, có thể đổi một tòa nhà ba gian đó.”

Tay Thời Tiêu run lên, thạch lựu này ùng ục ục rớt xuống, Diệp Trì vội vàng vớt trong tay, Thời Tiêu mới thở phào nhẹ nhõm, không dám nhìn nữa, thúc hấn nói: “Huynh nhanh gắn lên đi, lỡ như rớt mất là hư luôn đó.”

Diệp Trì cười nói: “Có cái gì hiếm lạ đâu, hỏng thì hỏng.”

Thời Tiêu liếc hấn một cái, Diệp Trì một lần nữa thả cây thạch lựu lại trong hộp, đậy kín, cho người đưa về phủ trước, tự mình ghé vào bên cạnh Thời Tiêu, một hồi lại sờ sờ guồng chỉ trong tay nàng, một hồi lại lay lay khay đan châm tuyền bên trong giường, khi hấn làm như thế, chung quy cả người đều ở sau lưng Thời Tiêu.

Thời Tiêu không kiên nhẫn, xô dịch người đến đối diện, Diệp Trì cười nhìn nàng nói: “Nàng tròn cái gì? Ta lại không trở ngại chuyện của nàng mà.”

Khuôn mặt Thời Tiêu có chút đỏ, tròng mắt liếc hấn một cái, không để ý tới hấn, thẳng nhãi này hôm nay càng ngày càng có chút không thành thật, tìm cơ hội, liền sáp đến bên cạnh mình, trong lòng hấn nghĩ điều gì, thật coi Thời Tiêu không biết gì sao, nghĩ đây lại liếc hấn một cái nói: “Còn không quay về thay y phục, cả người đỏ mồ hôi, có thể xông chết người đấy.”

Diệp Trì giơ tay áo lên ngửi ngửi, có mùi mồ hôi, thường ngày trong cung đánh quyền với Hoàng Thượng, đều có tiểu thái giám hầu hạ tắm gội thay quần áo, chỉnh đốn chỉnh tề rồi mới trở ra, hôm nay không phải cao hứng ư, lại được tặng thưởng, nghĩ vậy vội về cho vợ hấn nhìn, liền chưa kịp tắm gội, ngược lại làm cho vợ hấn ghét bỏ.

Diệp Trì biết rõ vợ hấn thích sạch sẽ, cũng không sáp đến nữa, qua bên này bắt quá cũng chỉ vì nhìn xem vợ hấn đã khỏe chưa, lúc này thấy tinh thần nàng tốt, sắc mặt cũng hồng nhuận liền thả lỏng, đứng lên, bày ra một sắc mặt khổ ba ba nói: “Vợ ta ghét bỏ rồi, gia quay về tắm thay quần áo đây.”

Nói xong đi ra ngoài cửa, đi tới mép cửa chợt quay đầu lại nói với Thời Tiêu: “Nàng dâu, nàng không biết trong lòng ta vui mừng thế nào đâu, nàng yên tâm, ta tất nhiên sẽ không phụ lòng nàng.” Quảng xuống câu nói như vậy xoay người lại rời đi.

Thời Tiêu sững sốt cả buổi, mới phục hồi tinh thần lại, khe khẽ thở dài, có lẽ gả cho hấn, thực là vận mệnh của mình, buổi tối Thời Tiêu mộng thấy nương nàng, nương nàng một câu cũng không nói, nhưng nhìn nàng cười, nàng vừa gọi câu nương, liền đã tỉnh lại.

Hôm nào đó liền thương lượng với cha nàng, có phải nên đặt linh vị của nương nàng vào trong miếu không, lúc trước từ quê quán đưa đến kinh thành, cũng không có nghĩ quá nhiều, hôm nay nàng sắp ở kinh thành xuất giá, nghĩ

đến ngày sau không biết có nên trở về quê hay không, hay là cúng dường trong miếu thỏa đáng hơn, một có thể dính chút ít phật khí, hai cũng có đèn nhang.

Cha nàng cũng nói như vậy tốt, Thời Tiêu suy nghĩ Diệp Trì tốt xấu gì cũng là cô gia, liền cũng nói với hắn, Diệp Trì nghe xong, trong lòng càng an tâm, thầm nghĩ vợ hắn ngay cả chuyện này cũng thương lượng với mình, tự nhiên không có xem hắn là người ngoài, nếu như hắn có thể, hận không thể dời phần mộ của mẹ vợ đi, cuối cùng, là Thời Tiêu kiên trì nói muốn đưa vào ở trong miếu, Diệp Trì mới không thể không theo nàng, chọn ngày, Diệp Trì cùng Thời Tiêu đi An Phúc Tự ở ngoại ô kinh thành.

An Phúc Tự này rộng rãi, có cao tăng ở đây hoằng dương phật hiệu, vì vậy hương khói cực kỳ linh thiêng, quan lại quyền quý tới đây thăm viếng rất nhiều, đến bên ngoài cửa núi, Thời Tiêu vừa nhìn những xe ngựa kiệu quan kia, liền nói với Diệp Trì: “Huynh xem kiệu quan nhiều như vậy, bản thân ta không sao, người bên ngoài cũng nhận không ra, nhưng huynh đi vào, không chừng sẽ có người tiến lên chào hỏi, mặc dù Hoàng Thượng ban hôn, đến cùng vẫn chưa thành lễ, chúng ta đi cùng một chỗ như vậy, để người ta nhìn thấy thì không thỏa đáng.”

Nếu là Diệp Trì, tất nhiên là không để ý tới những điều này, nhưng biết tính tình vợ hắn, liền nói: “Cứ như vậy đi, chút nữa nàng đi trước, bảo Đắc Lộc đi theo nàng, ta đi thiện phòng của phương trượng đại sư phụ chờ nàng, nàng ở bên kia chuẩn bị cho tốt, bảo Đắc Lộc báo tin cho ta, ta trở ra tìm nàng.”

Thời Tiêu thấy hắn không có phản bác mình, mà lại nghĩ chu đáo, liền gật đầu đồng ý, Diệp Trì mắt nhìn thấy vợ hắn đi vào, mới đi vòng qua cửa hông đi vào tự, đến phía sau thiện phòng tìm lão phương trượng muốn uống trà thơm trong chùa, hắn chân trước vừa đi, liền tới hai cỗ xe ngựa nữa, xe ngựa đến vùng phụ cận thì dừng lại, trong xe đằng trước xuống hai bà tử hai nha đầu.

Đi đến phía sau diu hai cô nương thanh xuân tuổi trẻ bên trong xuống.

Đúng là Trần Viễn Hầu phủ Phong Cẩm Phong và Cửu công chúa, từ ngày ấy cùng với Hứa Minh Chương định danh phận, tuy nói cần đợi ba năm, trong lòng Cửu công chúa vẫn là vui mừng vô cùng, tính tình nàng vốn đánh đá, mẫu phi nàng lại nuông chiều từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ sợ ca ca khác mẹ Sùng Nhân Đế, người bên ngoài đâu ai quản được nàng.

Sáng sớm hôm nay liền cải trang xuất cung, đi Hứa phủ tìm Minh Chương, vốn muốn phí hết tâm tư đi gặp hắn, mặc dù không nghênh đón niềm nở, cũng không đến mức gương mặt lạnh lùng vứt bỏ nàng, nhưng Hứa Minh Chương lại làm như vậy, tự mình buông tha thể diện xuất cung tới gặp hắn, thế nhưng hắn lại chỉ nói tiền công chúa hồi cung, liền đi mất.

Cửu công chúa một lời thiết tha lập tức đông lạnh thành băng vương mắc khó chịu, có thể không ủy khuất ư, dậm chân một cái tức giận chạy đi, lại không hồi cung, chạy đến Trần Viễn Hầu phủ tìm Phong Cẩm Phong nói chuyện.

Phong Cẩm Phong tinh ranh, vừa thấy sắc mặt Cửu công chúa liền biết nhất định chịu ủy khuất, đường đường công chúa Đại Yên triều có thể chịu ủy khuất, ngoại trừ vị phò mã gia không biết suy xét kia, không có người thứ hai, liền hỏi thăm một câu.

Trong lòng Cửu công chúa đang ủy khuất, Phong Cẩm Phong hỏi như vậy, ở đâu còn nhịn được, một tia ý thức đổ ra, cuối cùng nói: “Ta không phục, vị hôn thê trước kia của hã chẳng lẽ thật sự tốt hơn ta, làm sao lại đáng giá để hã nhớ mãi không quên như thế.”

Mắt Phong Cẩm Phong loe loe ánh sáng nói: “Có câu ta đã nói với ngươi rồi, nhưng không cho ngươi bực bội.”

Cửu công chúa nói: “Tự nhiên không bực bội, nói cái gì?”

Phong Cẩm Phong nói: “Ngươi nói nữ nhân mà vị phò mã gia tâm tâm niệm niệm là ai?”

“Là ai? Ngươi biết không, nếu như ngươi biết nhanh nói cho ta biết, bản thân ta muốn đi nhìn một cái, ở đâu so với ta tốt hơn.” Phong Cẩm Phong nói: “Ta chưa từng thấy, nhưng nghe nói, vị hôn thê đính hôn trước kia với phò mã gia, chính là tiểu vương phi hôm nay Định thân vương phủ muốn lấy vào cửa...”

Ghi chú:

1. Manh hôn ách giá: đàm hôn nhân mà không rõ diện mạo tính cách của đối phương.

2. Tào khang chi thê bất khả hạ đường. Nghĩa là: Người vợ lúc còn nghèo khổ không thể để ở nhà sau, ý nói: không thể bỏ người vợ tình nghĩa thuở ban đầu nghèo khổ để cưới người vợ mới trẻ đẹp lúc giàu sang.

Chương 68

Là nàng? Cửu công chúa tất nhiên đã nghe nói Diệp Trì cưới một nữ nhân dân gian, vì thế mà náo loạn Định thân vương phủ lên trời, Vương Gia bắt đắ dĩ mới đồng ý, cũng không ngại là nữ nhân trước kia đính hôn với Minh Chương, theo nàng Minh Chương không biết so với Diệp Trì mạnh hơn bao nhiêu, quả thực chính là cách biệt một trời một vực, vì sao lại có nữ nhân vứt bỏ Minh Chương mà chọn Diệp Trì.

Nghĩ như vậy, liền cũng hỏi như vậy, nàng vừa hỏi, Phong Cẩm Phong nói: “Ngươi đây là người tình trong mắt hóa Tây Thi, nhìn phò mã gia nhà ngươi tận trên cao, luận gia thế, trong nhà phò mã gia cũng bất quá chỉ là một người buôn bán, như thế nào đánh đồng với Thiết Mạo Tử Vương, luận tương mạo, phò mã gia nhà ngươi không kém, nhưng vẫn là Diệp Trì mạnh hơn một bậc, luận...”

Nàng nói còn chưa dứt lời, Cửu công chúa liền không vui, hừ một tiếng nói: “Sớm biết ngươi nhìn trúng hã, tự nhiên cảm thấy hã mọi thứ đều tốt, đáng

tiếc người cảm thấy hấn tốt cũng vô dụng, hấn hôm nay muốn lấy nha đầu dân gian kia.”

Phong Cẩm Phong bị nàng làm cho nghẹn, phục hồi tinh thần lại, thâm nghĩ mình tại sao hồ đồ, hai người ngày thường giao hảo, đến cùng nàng là công chúa, lại thật lòng yêu Trạng Nguyên Lang, làm sao nghe vào lời của mình, nhưng nàng nói như vậy, càng tăng thêm phần uất trong lòng nàng, mình có chỗ nào không bằng nha đầu dân gian kia, Diệp Trì ngay cả nhìn cũng không nhìn mình, nhưng cũng không nên lấy nha đầu ti tiện kia.

Thấy Cửu công chúa sắc mặt không được tốt, nhớ tới nương dặn dò nàng nói, vội vàng kéo tay Cửu công chúa lắc: “Được rồi người cũng không nên tức giận, vị phò mã gia kia của người tất nhiên là nghìn tốt vạn tốt, bằng không thì cũng không thể lọt vào mắt Cửu công chúa chúng ta, tranh luận những thứ này có ý gì, người hôm nay khó khăn lắm mới xuất cung, chúng ta cũng đừng đợi ở trong phủ, đi ra ngoài dạo đi.”

Cửu công chúa nói: “Đi chỗ nào đây? Vốn ta nghe nói An Phúc Tự rất náo nhiệt, muốn ra ngoài tìm Hứa Minh Chương đi với ta, không ngờ hấn...” Nói xong sắc mặt tối sầm lại, bĩu môi không nói.

Phong Cẩm Phong nói: “Mắc gì phải trông chờ vào hấn, ta đi dạo với người, cũng tự tại hơn, đi thôi.” Nói đến đây dứt Cửu công chúa ra khỏi Trấn Viễn Hầu phủ đi An Phúc Tự, mặc dù đạt được mong muốn, rốt cuộc cũng không phải như mình nghĩ, Cửu công chúa nghĩ, dáng vẻ lạnh lùng kia của Hứa Minh Chương, trong lòng giống như chặn khối đá lớn, miệng chua xót khó chịu không diễn tả nổi.

Đi dạo một lát thấy không thú vị, hai người từ bảo điện đi ra, Phong Cẩm Phong liếc mắt nhìn thấy Đắc Lộc từ trong viện bên cạnh đi ra, giống như là chạy ra phía sau thiện phòng, thế nhưng Đắc Lộc là người hầu hạ bên cạnh Diệp Trì, có hấn tự nhiên liền có Diệp Trì, Phong Cẩm Phong nghĩ đến ngày ấy ở trong cung Thái hậu không thể nói gì, hôm nay ngược lại vừa vặn, mình nên đi tới hỏi hấn một chút, rốt cuộc vì sao cự tuyệt mình mà chọn nữ nhân dân gian kia.

Càng nghĩ càng giận, cũng bắt chấp ở nơi nào, lôi kéo Cửu công chúa qua viện bên cạnh, mà viện bên cạnh là minh hương điện, chuyên để cho người ta đặt linh bài dâng hương, Cửu công chúa bị Phong Cẩm Phong tóm đến đây, cảm thấy xúi quẩy, liền nói: “Bên kia có nhiều chỗ đi dạo mà, làm cái gì chạy đến nơi người chết này.”

Nhưng không thấy Phong Cẩm Phong trả lời nàng, vừa trừng mắt đằng trước nhìn, Cửu công chúa theo ánh mắt của nàng nhìn qua, thấy đứng dưới cây bồ đề bên kia là một đôi chủ tớ, bà tử này thì thôi đi, nha đầu đằng trước ngược lại có thể làm khiến người ta nhìn nhiều vài lần, mặc một thân áo tơ váy trắng, trên đầu cũng chỉ cài một nhánh trầm bạc, mặc dù trắng trong thuần khiết như thế,

nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay sạch sẽ, đứng dưới lá bồ đề bên trên như cái dù, có vài phân quyển rũ động lòng người.

Nhưng khuôn mặt này, Cửu công chúa nghĩ đến tất cả khuê tú cũng nghĩ không ra là nhà ai, đành phải hỏi Phong Cẩm Phong: “Sao? Người biết nha đầu kia? Nhà ai hay sao? Nhất thời ngược lại không nghĩ ra.”

Thật ra Phong Cẩm Phong làm sao nhận ra Thời Tiêu, Đắc Lộc tuy nói là nô tài, ở trước mặt Diệp Trì cũng rất được sủng ái, người ngoài thấy đều phải từ xa nghênh đón gọi một tiếng Lộc đại gia, nữ nhân có thể để Đắc Lộc đi theo hầu hạ, ngoại trừ nha đầu ti tiện sắp gả vào Vương Phủ còn có thể là ai, thực tế thấy nàng làm bộ làm tịch ra vẻ nhu nhược đứng ở đằng kia, nghĩ đến dáng vẻ hồ ly tinh chính là như vậy, mới làm Diệp Trì mê muội choáng váng đầu óc, không lấy nàng không được.

Mỗi hận trong lòng dâng trào, hận không thể đi tới xé gương mặt đỏ của nàng, chân đi lên phía trước nửa bước rồi lại rút trở về, thâm nghĩ, đối đầu với thân phận tiểu vương phi của Định thân vương phủ, một khuê tú Hầu phủ như nàng sao có thể mạo phạm tiện nha đầu này, huông chi động thủ, nhưng cứ đàn độn u mê trở về như vậy, sao có thể cam tâm.

Đúng lúc Cửu công chúa hỏi nàng, Phong Cẩm Phong xoay chuyển ánh mắt, nảy ra ý hay, mình tuy không dám đắc tội, nhưng bên cạnh mình còn có Cửu công chúa mà, chỉ cần mình không tự ra tay, ngày nào đó âm ỉ lên, có trách tội cũng không tới trên người mình.

Nghĩ đến đây, nói với Cửu công chúa: “Người không phải nói muốn gặp nữ nhân trước kia đính hôn với phò mã gia của người sao, không phải là nàng ta sao.”

Cửu công chúa sững sờ, nhìn qua nữ nhân nhỏ nhắn dịu dàng bên kia, nhớ tới lời Hứa Minh Chương nói ở trong cung Thái hậu ngày hôm đó, cùng lạnh lùng vô lễ hôm nay đối với mình, lập tức tức giận xen lẫn ghen tuông cuộn cuộn đi ra, không hề nghĩ ngợi, bước nhanh tới.

Thời Tiêu cất kỹ bài vị của nương nàng, chút nhang đèn, thêm dầu vừng, lại quỳ gối trước bài vị của nương nàng, sao chép một lần kinh, lúc này mới ra ngoài, Đắc Lộc thấy mặt trời lúc này lớn quá, sợ phơi nắng tiểu Vương Phi của hắn, liền bảo bà tử đỡ Thời Tiêu chờ ở dưới tàng cây bồ đề, mình đi ra phía sau tìm tiểu gia nhà hắn trước. Phải nói Đắc Lộc hôm nay cũng đã có kinh nghiệm, mặc dù nói hắn từ nhỏ đã hầu hạ tiểu gia nhà hắn, có chút thể diện, nhưng hôm nay tiểu gia nhà hắn muốn cưới vợ, nếu là tùy tiện lấy một người trở về, thì cũng không có gì, đằng này lấy chính là tâm can sinh mệnh của tiểu gia nhà hắn, tiểu gia nhà hắn quần áo đến vron tay com đến há miệng, vậy mà hầu hạ tiểu vương phi còn phải ăn nói khép nép, nói thật không khoa trương, hắn ở một bên nhìn, tiểu gia nhà hắn và tiểu vương phi nói chuyện, tự giác trở nên nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, ý tứ là sợ âm thanh lớn làm tiểu vương phi sợ, thương

yêu như vậy, bọn họ làm nô tài nào dám lỗ mãng, so với tiểu gia nhà hấn còn phải tỉ mỉ hơn mới được.

Vì vậy, hôm nay Đắc Lộc ở trước mặt Thời Tiêu, đó là vô cùng cẩn thận hầu hạ, chỉ sợ có một sơ xuất, trở về sẽ bị tiểu gia đánh gậy, nhưng như vậy mà cũng có lúc đến lượt hấn gặp xui xẻo, hấn nào có nghĩ đến ở An Phúc Tự gặp Cửu công chúa và Phong Cẩm Phong.

Thật ra Thời Tiêu đâu đó yếu ớt như thế, trước kia lúc Thời gia còn tốt, ở nhà mặc dù không ra khỏi cửa, nhưng tường hoa bên cạnh hậu hoa viên nhà nàng có đặt một bàn đu dây, là Minh Chương làm cho, tuổi còn nhỏ có hơi búng bình, ép buộc Minh Chương đến xem nàng, bắt hấn đẩy nàng đung đưa, về sau trưởng thành, Minh Chương cũng không thể đến hoài, nàng liền thích ngồi ở trên đó đọc sách, có đôi khi, mặt trời lên cao cũng không muốn trở về phòng, nương nàng liền oán trách nói: “Ngồi một hồi nám đen, xem người sao có thể gặp người.”

Nàng ngược lại không cảm thấy nám đen có cái gì không tốt, khi còn bé bên ngoài tổ gia đi theo Minh Chương cũng không ít búng bình, hôm nay nghĩ đến, lại giống như chuyện ở kiếp trước, đến sau này Thời gia bị hỏa hoạn, nương nàng mất, cha bị bệnh, cơ hồ một đêm, nàng từ một người vô ưu vô lo mười ngón không dính nước mùa xuân, luân lạc tới mức phải buồn lo ba bữa cơm no áo ấm, phải lo đi chỗ nào mượn bạc xem bệnh cho cha, cha con các nàng từ quê đến kinh thành, ngần ngại vài năm, nếu như nàng yếu ớt, sợ cha con các nàng sớm đã chết đói đầu đường.

Diệp Trì thích nàng, trong lòng cảm thấy nàng nên là nữ nhân yếu ớt, nhắc đến việc này, trong lòng Thời Tiêu không khỏi có chút ngọt ngào, mặc kệ đã từng khắc cốt ghi tâm như thế nào, nàng và Minh Chương dù sao đã qua, sau này nàng là thê tử Diệp Trì, tiểu vương phi Định thân vương phủ, Diệp Trì đối với chính nàng tốt như vậy, nàng có phải cũng nên thử tiếp nhận hấn hay không.

Đang nghĩ ngợi, liền nghe một thanh âm thanh thúy nhưng bá đạo nói: “Người chính là nha đầu ti tiện vì trèo cao mà vút bỏ Minh Chương sao?”

Thời Tiêu ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hai nữ tử trước mặt, trước mặt một người mặc hồng y, trên đầu đội kim quan mẫu đơn, e rằng không phải thứ gia đình tầm thường có thể có, hướng chi khóa kim phượng bằng vàng ròng trên cổ này.

Thời Tiêu hôm qua mới từ trong miệng Quyên Tử biết rõ, Thái hậu mai mối thành công cho hôn sự của Minh Chương và Cửu công chúa, những chuyện này, Diệp Trì hận không thể gạt nàng, thật ra hấn cũng nghĩ sai rồi, đã tách biệt với Minh Chương, vẫn còn tính toán những thứ này làm cái gì, mà từ trong lòng, nàng cũng muốn Minh Chương tốt, một đời ân ân oán oán, cũng nên kết thúc từ chỗ của bọn họ, cuộc sống về sau còn phải trôi qua, cho dù bao nhiêu thê non hèn biển, cũng không bằng thế sự đổi thay, nàng gả cho Diệp Trì, nếu như Minh Chương lấy Cửu công chúa, cũng coi như đầu đã vào đáy.

Nghĩ đến nữ nhân lộ ra sự sắc sảo trước mặt này, chính là vị trí Cửu công chúa a, nghĩ đến đây, Thời Tiêu có chút khom người: “Công chúa kim an.”

Cửu công chúa ngược lại sừng sốt, không nghĩ nàng nhận ra mình, nhớ tới nàng trước đó thay lòng, Minh Chương vẫn đối với nàng như cũ nhớ mãi không quên, nếu không phải ngày ấy nàng nhảy ra ép buộc hắn, e rằng hắn cứng rắn chống đỡ cũng không muốn kén phò mã, hôm nay đối với mình lạnh lùng như vậy, không chừng trong lòng còn muốn lấy tiện nha đầu này.

Càng suy nghĩ lòng càng buồn bực, một cổ ghen tuông xông lên, đầu còn quản được bản thân, đi qua giơ tay lên tát một cái, một cái tát không đánh đủ, giơ lên tay lại đánh một cái, nhưng Thời Tiêu đưa tay bắt lấy tay của nàng: “Cho dù ngươi là công chúa, lại tùy ý ra tay đánh người như vậy cũng không đúng.”

Cửu công chúa muốn rút tay lại, lại phát hiện nha đầu kia nhìn yếu ớt mà lực tay lại lớn, bị nàng nắm cổ tay nhất thời không động được, phía sau bà tử vừa thấy vội nói: “Ngươi, làm sao ngươi đánh người?”

Cái viện này là chuyên cung cấp linh vị sinh linh, mặc dù thanh tịnh nhưng cũng có mấy người qua lại, vừa nghe thấy hô to cũng bu lại, Phong Cẩm Phong vừa thấy không tốt, nghĩ đến chút nữa Diệp Trì đến có thể sẽ hỏng mất, dù sao đánh cũng đã đánh, cũng coi như xả giận, đi nhanh lên mới phải.

Nghĩ đến đây, vội vàng giật giật Cửu công chúa nói: “Động tĩnh quá lớn cũng không hay, đi ra hơn nửa ngày rồi, cũng nên trở về thôi.” Mặc dù lời này của Cẩm Phong mô phạm cái nào cũng được, Cửu công chúa cũng không phải người ngu, tất nhiên là nghe ra, nhớ tới những thanh danh kia của Diệp Trì, Cửu công chúa cũng không khỏi có chút sợ hãi, rút tay về, hung hăng trừng Thời Tiêu, xoay người rời đi.

Người chung quanh nhìn nhìn rồi cũng đều giải tán, bà tử phía sau mặt mũi trắng bệch nói: “Ồ đâu nhảy ra cái công chúa, hung hãn như vậy, đi lên liền động thủ, mặt mũi cô nương sung lên hết rồi, chút nữa tiểu vương gia thấy thì sao?”

Thời Tiêu nhàn nhạt liếc bà, bà tử này cũng biết diễn trò, khi Cửu công chúa vừa động thủ, bản thân rõ ràng nhìn thấy bà lui về sau một bước, nghĩ đến câu nói kia công chúa dọa nàng, tuy là nhân chi thường tình, rốt cuộc cũng làm cho lòng người lạnh lẽo, liền nói: “Không có chuyện gì, chỉ nói là tự chính mình đụng đúng là được rồi.”

Bà tử này rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, không bao lâu Đắc Lộc trở về, nói Diệp Trì đi trước chờ bên ngoài cửa núi, nhưng thoáng nhìn thấy dấu tay sung đỏ trên má phải Thời Tiêu, không khỏi lại càng hoảng sợ, vội hỏi bà tử này, bà tử này chi... chi ô ô cho có lệ cả buổi nói không rõ ràng, Thời Tiêu thần nhiên nói: “Mặc kệ chuyện này đi, là tự ta đụng trúng.”

Tự mình đụng trúng? Làm sao có thể, rõ ràng chính là bị đánh, tiểu gia nhà hần thương yêu nàng dâu biết bao nhiêu, xoa xoa một chút da mà còn đau cả buổi, hôm nay bị đánh cái tát, không phải đau chết sao, trọng điểm là, hần hôm nay thế nhưng là tự mình hầu hạ tiểu vương phi, đang yên đang lành bị đánh, mình còn có thể có cái gì tốt.

Nghĩ vậy trừng mắt nhìn bà tử, trong lòng nói đây chính là người chết, hầu hạ chủ tử sao thế, bà ta phải biết tát cả phải vì chủ tử, chủ tử bị đánh, nô tài không lưu tâm như vậy, đánh chết cũng không oan uổng, lúc này nếu lại bỏ qua cho người, trở về người còn có quả ngon để ăn sao.

Ra khỏi cửa núi, gia nhà bọn họ chờ ở bên kia, Đắc Lộc nhìn không được sợ run cả người, sờ lên móng mình, suy nghĩ bây giờ chịu được bao nhiêu gậy đây.

Mới có một lát không gặp, Diệp Trì cảm giác tựa như nửa năm, mới vừa rồi dùng trà trong thiện phòng với lão hòa thượng, đều có chút không tập trung, nhiều lần hận không thể đi tìm vợ hần, đây không phải là không ở trước mặt luôn luôn không an tâm.

Từ xa nhìn thấy vợ hần, Diệp Trì ba bước thành hai bước lên đón, đến gần, vốn đang tươi cười, bỗng nhiên trầm xuống, đưa tay qua muốn sờ mặt vợ hần.

Thời Tiêu vội vàng chặn lại, nhỏ giọng nói: “Làm gì mà động tay động chân đó.”

Diệp Trì âm u nhìn Đắc Lộc: “Đây là có chuyện gì?” Đắc Lộc gục đầu xuống không dám nói lời nào, Diệp Trì chợt nhớ tới vừa nhìn thấy Phong Cẩm Phong và Cửu công chúa từ trong chùa đi ra, không đợi chào hỏi hần, liền vội vã chạy mất, chẳng lẽ là các nàng.

Nghĩ đến đây, răng đều muốn cắn nát, trong lòng nói, được lắm, động đến trên đầu tiểu gia, thiên vương lão tử cũng không được nha, nhưng nhìn dáng vẻ lo lắng này của vợ hần, Diệp Trì chợt cười một tiếng nói: “Ta hỏi không được sao, đi thôi, ta về nhà thôi.”

Thời Tiêu không khỏi nhẹ nhàng thở ra, tuy nói bị đánh một cái tát, nhưng Thời Tiêu không muốn ồn ào chuyện này, liên lụy Định thân vương phủ và Minh Chương, động tĩnh quá lớn, dễ nghe nhưng khó nói, nhưng Diệp Trì phản ứng ngược lại thật sự có chút ngoài ý muốn, với hiểu biết của nàng đối hần, vừa rồi còn lo làm sao giấu giếm hần.

Đắc Lộc cũng không ngờ Thời Tiêu nghĩ như vậy, hần đối với tiểu gia nhà mình hiểu rất rõ, chuyện này tuyệt đối không có khả năng không giải quyết như vậy, gia nhà hần từ nhỏ chính là bá vương, khi dễ người khác chứ lúc nào bị người khác khi dễ tiểu gia nhà hần, đương nhiên, ngoại trừ tiểu vương phi, cho nên tiểu gia nhà hần lúc này càng biểu hiện điềm nhiên như không có việc gì, thì càng biết chuyện càng lớn hơn.

Trở về một đường trong lòng Đắc Lộc đều run sợ, đến nhà lại càng bị gia nhà hần sai bảo xoay quanh, chút nữa đi lấy băng, chút nữa đi lấy thuốc, bận rộn

đến trưa, cùng tiểu vương phi ăn cơm trưa rồi bảo bà tử hầu hạ nằm nghỉ trưa, tiểu gia nhà hần mới ra ngoài.

Vừa ra tới liền nói với hần: “Gọi người môi giới tới đây, bán bà tử này đi, nói tiểu gia nói, cho nàng ta hưởng thụ thoải mái, dám ở trước mặt tiểu gia dùng mảnh khốe, ta nhìn nhìn một chút, xem nàng ta còn có thể đùa bỡn tới khi nào, từ trong phủ chọn hai người hầu hạ thích hợp tới đây, trở về rồi tự mình lĩnh mười gậy đi.”

Đắc Lộc vội vàng đáp lời, trong lòng thực nhẹ nhàng thở ra, đánh mười gậy thật sự là gia hạ thủ lưu tình, gọi tiểu tử vội đuổi theo gia, trong lòng nói gia lúc này nhất định đã biết rõ ai đánh tiểu vương phi rồi, cái này là báo thù đi, cũng không biết ai mà to gan như vậy.

Đưa gia đi ra ngoài, hỏi đánh xe, mới biết được vừa nhìn thấy đường muội của Cẩm Thành thiếu gia và Cửu công chúa trong cung, Đắc Lộc cũng hiểu rõ, hai người này vốn cũng không phải là đèn đã cạn dầu, vị Phong gia kia luôn nhớ thương gả cho tiểu gia nhà bọn họ, lúc này rơi vào khoảng không, không chừng trong đầu hận dữ lắm, vị Cửu công chúa kia cũng thật tệ hại, luận tâm cơ, mười người cũng không phải là đối thủ của vị Phong gia kia, không biết còn bị người ta xem là vũ khí sử dụng.

Vị Phong gia kia cho dù lá gan lớn hơn nữa, cũng không dám động thủ với tiểu vương phi, công chúa kia ngược lại có khả năng, lại không nghĩ, tiểu gia nhà bọn họ chính là chịu thiệt, còn có bà tử xảo quyết bên trong, gia cũng dặn dò xong, hần phải trông nom nàng ta thật tốt, liền mặt mày âm u đi vào bên trong.

Nói tới Diệp Trì, từ bên này đi thẳng vào trong cung, cũng thật trùng hợp, đang đi vào cửa cung thì đụng với thổ địa Tiểu Phúc Tử của Lưu Hải, Tiểu Phúc Tử vừa thấy Diệp Trì, cho là hần tới gặp Hoàng Thượng, vội vàng đuổi theo nói: “Lúc này vạn tuế gia đang rảnh rồi, đang ở trong phòng đọc sách, tiểu vương gia đến, vạn tuế gia nhất định vui mừng.”

Diệp Trì hàm hàm hồ hồ lên tiếng, Tiểu Phúc Tử thấy tiểu vương gia hôm nay sắc mặt không được tốt, liền cũng không dám đáp lời, mắt nhìn thấy hần rời đi, liền thấy hần xoay qua hướng khác, không giống đến Ngự Thư Phòng, đi thẳng qua như vậy, là đến chỗ Thái phi, không khỏi ngăn người.

Trở lại đi gặp Lưu Hải, còn suy nghĩ chuyện này, liền có chút ít không tập trung, bưng trà vãi ra một tí, Lưu Hải quát: “Tiểu tử ngươi hôm nay làm sao vậy, gan người hôm nay đi vắng rồi à, cẩn thận đầu của người.”

Tiểu Phúc Tử sờ sờ đầu nói: “Mới vừa ở cửa cung gặp tiểu vương gia, vốn tưởng rằng tiểu vương gia muốn tới tìm vạn tuế gia chúng ta, không ngờ lại đi hậu cung, nếu là đi chỗ Thái hậu thì nói làm gì, nhưng nhìn phương hướng là cung Thái phi, sư phụ, người nói tiểu vương gia đi chỗ Thái phi làm cái gì, mà

nhìn sắc mặt không tốt, không giống đi thỉnh an, ngược lại giống như muốn đi đánh nhau.”

Lưu Hải nghe xong, trong lòng lộp bộp rơi xuống, vị gia kia cũng không phải là loại lương thiện gì, buồn bực càng không để ý tới quy củ lễ phép, bản thân thống khoái là được, lúc trước xông vào nội viện Thị Lang phủ, chuyện chĩa kiếm vào Thị Lang phu nhân cũng làm được, cũng không thấy bị trách phạt gì, Hoàng Thượng cũng nói không quá hai câu, sau lại lòi ra chuyện Thị Lang chơi gái, mười mấy quan viên liên danh vạch tội, mặc dù bảo vệ được một mạng, nhưng chức quan cũng bị ném đi.

Trong Đại Yên triều, ngoại trừ vị gia kia thì ai có thể làm được chuyện đuổi tận giết tuyệt như vậy, nói cho cùng không phải là vì Quách Đại Bảo đùa giỡn nàng dâu của tiểu vương gia sao, cho nên, gặp vị gia này tốt nhất là nên tránh đi, chứ không thì có ngày chết dập đầu, kết cục này nên tham khảo quách Thị Lang a.

Đúng là không có mắt, Lưu Hải suy nghĩ, hôm nay không có mắt gây chuyện không tốt chính là vị Cửu công chúa ở cung Thái phi, ngày đó ở cung Thái hậu, ông ở một bên nhìn thấy rồi, tâm tư của Cửu công chúa đối với Trạng Nguyên Lang, không chừng liền gây ra chuyện, nghĩ đến cái gì liền vỗ đùi: “Ai ôi!!! Tiêu rồi, vị gia kia đây là đi tìm Cửu công chúa mà.”

Vội vàng chạy vào tìm Sùng Nhân Đế trở về, Sùng Nhân Đế nghe xong, lông mày cũng bị dựng lên, Diệp Tri tiểu tử này chính là đồ khôn nạn, thực chọc tới hấn, thì chuyện gì cũng làm được, đứng lên dặn dò một tiếng liền đi chỗ Thái phi nhìn một cái.

Mặc dù lúc này Hoàng Thượng phản ứng nhanh, cuối cùng vẫn chậm một bước, Diệp Tri đến cung Thái phi nhưng cũng chụp hụt, cung nữ nói hôm nay Thái hậu tinh thần tốt, Thái phi đi cung Thái hậu bồi bà đánh bài hương rồi.

Diệp Tri theo sát đi đến cung Thái hậu, đi vào điện, liếc nhìn thấy Cửu công chúa núp ở sau lưng Thái hậu, đầu cũng không dám ngẩng lên, rõ ràng chính là có tật giạt mình.

Cửu công chúa cũng không ngạc, buổi sáng ở An Phúc Tự nhất thời xúc động, tát Thòi Tiêu một cái, qua rồi càng nghĩ càng sợ, Thòi Tiêu cũng không phải là nữ nhân dân gian tầm thường, lại mặc cho nàng khi dễ, nàng hôm nay là nàng dâu tương lai của Diệp Tri, tục ngữ nói, đánh chó còn phải nhìn chủ nhân, mình vô duyên vô cớ tát nha đầu kia một cái, mặc dù nha đầu kia không dám làm gì, nhưng Diệp Tri dễ gì chịu bỏ qua, quả thực sợ Diệp Tri tới tìm mình tính sổ, trở về cung, cũng không dám ở chỗ của mình, liên tục trốn ở chỗ Thái hậu, suy nghĩ cho dù Diệp Tri tìm tới đây, Thái hậu ở đằng trước, hấn sao dám làm càn, vả lại, cho dù nha đầu kia là tiểu vương phi Định thân vương phủ, thì mình cũng là công chúa kim chi ngọc diệp, đánh nàng một cái tát, Diệp Tri dám đánh lại không.

Nghĩ như vậy, trong lòng an tâm không ít, nhưng cũng không dám ngẩng đầu nhìn Diệp Trì, Thái hậu thấy Diệp Trì đang buổi trưa lại tới, liền trêu ghẹo nói: “Lúc này người đến, chẳng lẽ là đến đánh bài với ai gia, nào, nào, vừa vặn thiếu một người, Chu ma ma dù sao vẫn đánh không giỏi, người tới đấu với ai gia một ván đi.”

Nhưng không thấy tiểu tử này lên tiếng, Thái hậu không khỏi ngẩng đầu lên, lúc này nhìn lên, Thái hậu ngược lại càng hoảng sợ, tiểu tử này vẻ mặt như đưa đám, rõ ràng là muốn kiện cáo, con người chòng chọc nhìn chăm chăm Cửu nha đầu sau lưng bà, tựa như trông thấy cừ nhân giết cha.

Thái hậu vừa muốn hỏi, Diệp Trì đã mở miệng trước một bước, âm thanh này so với Diêm Vương bên trong Diêm La Điện không sai biệt bao nhiêu: “Là người động thủ đánh vợ ta?”

Mấy con mắt đều nhìn trừng trừng, Cửu công chúa cảm thấy mình nếu trở thành rùa đen rút đầu, thật sự thật mất mặt, hừ một tiếng nhắm mắt nói: “Đúng, là ta đánh thì làm sao, nàng là một nha đầu dân gian thấy bản công chúa lại không biết quý dập đầu, bản công chúa dạy dỗ nàng cấp bậc lễ nghĩa...” Lời còn chưa dứt, Diệp Trì đã chạy tới, một phát bắt được nàng.

Thái hậu và Hoàng Thượng từ phía sau chạy tới đồng loạt quát to một tiếng, ở đâu có tác dụng, chột nghe ba ba ba ba, Diệp Trì nắm Cửu công chúa, tát vào mồm 4 cái, nếu không phải Sùng Nhân Đế quát Lưu Hải ra lệnh mấy người đi qua cản hẳn lại, sợ đánh bốn cái cũng chưa chịu dừng lại.

Diệp Trì từ nhỏ luyện võ, vốn khí lực lớn, lại tích trữ tức giận trong bụng, như thế nào sẽ lưu tình, bốn cái tát rần rần chắc chắc, một chút cũng không giả dối, khuôn mặt lập Cửu công chúa tức sung to, máu theo khóe miệng chảy xuống.

Lớn như vậy chưa từng chịu ủy khuất như thế, a một tiếng khóc lớn lên, Thái phi cực kỳ đau lòng, chỉ vào Diệp Trì nói: “Người, người lớn mặt.”

Nhưng Diệp Trì căn bản không để ý tới Thái phi, Thái phi tức giận run rẩy, nói với Thái hậu: “Thái hậu người cũng chính mắt nhìn thấy đó, người phải làm chủ cho hai mẹ con chúng ta.” Nói xong khóc lóc nỉ non.

Tuy nói Diệp Trì động thủ không đúng, nhưng Thái hậu cũng nghe thấy rồi, là Cửu công chúa đánh nàng dâu người ta trước, hay là kiếm cố như vậy, đây không phải là hoàn toàn bói lông tìm vết ư, người ta cũng không phải là dã nha đầu bên ngoài không có gốc rễ, tiểu vương phi của Định phủ thân vương sao có thể để Cửu công chúa người đánh, giáo huấn của mình người sử dụng cho nha đầu của người đi, đừng nói là Diệp Trì, tiểu tử này là Bá Vương trước sau như một, có thể để người khi dễ vợ của mình à.

Nếu không phải Thái phi sủng khuê nữ của mình không coi ai ra gì, thì hôm nay về đâu đến nỗi bị Diệp Trì đánh một trận, nhưng chuyện này thật không dễ,

chợt nhìn thấy Sùng Nhân Đế, liền muốn ra một chủ ý, chỉ vào Diệp Trì nói: “Người hôm nay cũng quá vô lý, cho dù Cửu nha đầu ra tay đánh vợ của người, người cũng không nên đánh lại như thế, còn đuổi tới cung ai gia động thủ, ta cũng không quản người, chỉ giao người cho Hoàng Thượng, xử phạt như thế nào, Hoàng Thượng nhìn là được.”

Sùng Nhân Đế tự nhiên rõ ý tứ của Thái hậu, vội để mấy người Lưu Hải áp chế Diệp Trì rời đi, Thái phi vừa thấy vậy, không làm gì, khóc hu hu nói: “Thái hậu người đây rõ ràng chính là hướng về Định thân vương phủ rồi, Diệp Trì hẳn là tiểu vương gia, Cửu nha đầu nhà chúng ta liền đáng đời bị hấn đánh như vậy sao, người nhìn một chút xem con bé bị đánh thành cái dạng gì rồi.”

Thái hậu bị bà ta âm ỉ không kiên nhẫn, hừ một tiếng nói: “Cửu nha đầu bị đánh người đau lòng, người cũng không hỏi xem, lúc nàng đánh nàng dâu người ta, người ta không đau lòng à, chuyện này dù sao vẫn khúc chiết thị phi a, là Cửu nha đầu đánh nàng dâu Trì tiểu tử trước, Trì tiểu tử đau lòng nàng dâu, đánh lại, theo lý thông thường, người đau lòng, được thôi, ta đây sẽ mời lão Vương phi Định thân vương phủ tới, chúng ta công bằng mà bình luận phân xử, cũng thuận tiện hảo hảo hỏi một chút Cửu nha đầu tại sao lại đánh người ta.”

Thái phi nghe xong lập tức ỉu xiu, hôm nay lão Vương phi ru rú trong nhà, nhiều người đã quên lão Vương phi nóng nảy, nhưng bà lại nhớ rõ rất rõ ràng, kia chính là người rất bao che con cái, thật muốn luận đúng sai, bà chỗ nào có thể chiếm lý.

Mặc dù nói nữ nhi của mình là công chúa, nhưng công chúa so với quyền cao chức trọng lại là Định thân vương phủ sủng thần Thiên Tử, thì được coi là cái gì, khẩu khí này hai mẹ con bà phải nuốt xuống, không nuốt cũng phải nuốt...

Chương 69

Trở lại Càn Thanh Cung, Sùng Nhân Đế ngã trên giường gạch, nhìn Diệp Trì cả buổi, cũng không biết mình nên nói cái gì cho phải, cuối cùng phát phát tay nói: “Phạt người nửa năm bổng lộc, đi đi.”

Diệp Trì lập tức vui vẻ ra mặt: “Tạ Hoàng Thượng ân điển, trở về thần đệ liền thành hôn, sẽ dẫn vợ ta tới dập đầu với Hoàng Thượng.”

Cây quạt trong tay Sùng Nhân Đế liền vèo bay ra ngoài: “Cút.” Diệp Trì khế vươn tay chụp ở trong tay: “Tạ vạn tuế gia ban thưởng, thần đệ lặn đây.” Nói xong chạy như một làn khói.

Lưu Hải ở một bên suýt nữa đã bật cười, gặp phải một vị không da không mặt mũi như vậy, vạn tuế gia cũng không có biện pháp, tất nhiên là phải che chở rồi, chuyện này nói trắng ra, cũng là Cửu công chúa tự mình gây ra, người nói ai không chọc, lại chọc phải vị gia này, bởi vì là nàng dâu của tiểu vương

gia, trước sau đã náo ra bao nhiêu việc rồi, một Thị Lang phủ cũng góp vào rồi, điều này nói rõ cái gì, nói rõ chính là vận mệnh của tiểu vương gia.

Nghe nói tiểu vương gia thương yêu dữ lắm, hận không thể mỗi ngày ngâm trong miệng, Cửu công chúa thì hay lắm, đi lên tát người ta một cái, tính nết của tiểu vương gia, không đánh lại tuyệt đối không cho qua chuyện, cho nên nói, có nguyên nhân có kết quả, Cửu công chúa cũng coi như đáng đời, chính là vận tuế gia ở đây có chút khó xử, dù sao cũng liên quan đến thể diện hoàng gia, còn có Thái phi Thái hậu, tuy nói Cửu công chúa ra tay trước, tiểu vương gia đuổi vào cung, ở trước mặt Thái hậu Thái phi mà đánh Cửu công chúa đổ máu, nếu một chút cũng không phạt, thực không thể nào nói nổi.

Cho nên dứt khoát phạt bổng lộc, kinh thành người nào không biết, Phong nhị thiếu của Trấn Viễn Hầu phủ mua bán lớn, tiểu vương gia, Tả thiếu gia thượng thư phủ, còn có tiểu công gia, cũng cầm cổ phần danh nghĩa, cái khác không có, muốn bạc có bạc, ai mà thêm chút bổng lộc triều đình này chứ, đừng nói phạt nửa năm cho dù là phạt mười năm, đoán chừng cũng không sao, hơn nữa, trong miệng vận tuế gia nói phạt, vừa ném ra cây quạt kia, thể nhưng là thảng trước mới triều cống đó, không nói mặt quạt này, ngay cả là nan quạt trầm hương, cầm trên thị trường cũng không dùng lại giá ngàn lượng.

Hoàng Thượng mặc dù phạt bổng lộc, thật ra cũng coi như bù qua, có thể thấy được trong đầu đa phần nghiêng về phía tiểu vương gia, lại nghe Sùng Nhân Đế nói: “Mọi người nói anh hùng khó qua cửa ải mỹ nhân, trước kia trẫm không tin lời này, hôm nay thấy Diệp Trì như vậy, cũng phải tin bảy tám phần, từ xưa tới nay một chữ tình vô cùng khó khăn, hấn dè chừng một nữ tử như thế, cũng không biết là họa hay phúc, trẫm nhớ rõ, năm ấy lão Định Thân Vương xem bát tự cho tiểu tử này, nói tiểu tử này từ nhỏ có phúc có lộc, nhưng mệnh phạm hoa đào, chỉ sợ tình cảm khổ sở, hôm nay nhìn đến ngược lại thực đúng.”

Lưu Hải nói: “Nô tài nghe nói vị tiểu vương phi kia mặc dù gia cảnh dòng dõi kém chút, nhưng cũng là mấy đời thư hương, người cũng hiền lành, còn đi giúp đỡ những ăn mày ngoài thành, vô cùng thiện tâm, cũng trách không được tiểu vương gia thích, tuy nói đều muốn môn đăng hộ đối, suy cho cùng phẩm chất vẫn quan trọng nhất, tiểu vương gia lại là tính tình này, nếu không phải bản thân hấn thích, sợ rằng sẽ không giữ nổi hấn, hôm nay thì tốt rồi, nô tài nghe nói, chỉ cần vị tiểu vương phi này nhẫn mày, tiểu vương gia liền ngủ không yên, sau này vận tuế gia muốn thế nào, chỉ cần đánh chủ ý trên người vị tiểu vương phi kia, tất nhiên là vận thử vận linh.”

Sùng Nhân Đế nhin không được cười nói: “Đánh chủ ý từ trên người một vị phụ nhân, trẫm thành loại người nào hả, nhưng, tiểu tử khốn nạn này sợ người cũng tốt, đỡ phải không ai quản, suốt ngày gây chuyện cho trẫm, ngược lại là Cửu công chúa, mặc dù Thái phi sủng có chút nuông chiều, cũng không lỗ mãng đến mức này, ngược lại thực có chút kỳ quái.”

Lưu Hải nói: “Lão nô nghe nói Cửu công chúa sáng sớm hôm nay xuất cung đi phủ Trịnh Nguyên trước, sau đó không biết tại sao lại đi Trấn Viễn Hầu phủ, cùng Trấn Viễn Hầu phủ Nhị cô nương làm bạn đi An Phúc Tự, vừa vặn gặp tiểu vương phi, mới động thủ.”

Sùng Nhân Đế hơi trầm ngâm sau nửa ngày nói: “Ta nhớ được Trấn Viễn Hầu phủ trước kia có đề cập kết thân với Định thân vương phủ, còn có chuyện như vậy sao?”

Lưu Hải nói: “Đúng là có chuyện như vậy, nghĩ đến việc hôn nhân không thành, trong lòng Nhị cô nương này tồn tại oán khí, mới cố động Cửu công chúa và tiểu vương phi khó xử.”

Sùng Nhân Đế nhíu nhíu mày, suy nghĩ chuyện này e rằng không kết thúc được, Diệp Trì tiểu tử kia không phải là người chịu thua thiệt, Cửu công chúa cũng đánh cho, Phong gia nha đầu kia có thể gặp cái gì tốt, Phong gia nha đầu này chưa lấy chồng còn có thể sử dụng thủ đoạn như vậy, ngày nào đó thực giả cho người, không chừng chính là phu nhân âm hiểm độc ác, bị chút ít giáo huấn mới nên người được, liền không để ý tới nữa, gọi Lưu Hải truyền Lễ Bộ Thượng Thư đi vào nghị sự.

Tháng sau, Quốc vương cấp Bắc Quốc, Cấp Lộc Tán đến Đại Yên triều bái, tuy nói Cấp Bắc Quốc hoang vu, băng tuyết nghèo nàn, suy cho cùng cũng xem như nhất quốc chi quân, người ta cũng không ngại phương xa ngàn dặm đến triều bái, cũng không có thể mất cấp bậc lễ nghĩa, ngược lại sứ giả truyền tin lộ ra lời nói, muốn hai nước hòa thân, đây thật sự là khó cho Sùng Nhân Đế.

Công chúa của tiên đế, chết thì chết, gả thì gả, chỉ lưu lại một mình Cửu công chúa, vài ngày trước còn hứa hôn với Hứa Minh Chương. Thành thật mà nói Cấp Lộc Tán của Cấp Bắc Quốc này cũng không có mắt nhìn, người nếu như muốn hòa thân, thì đưa tin đến sớm một chút, nếu đưa sớm một chút, cũng đỡ phải gả Cửu công chúa cho Hứa Minh Chương.

Nói trắng ra đều là do Diệp Trì hỗn tiểu tử này gây ra chuyện này, khiến cho Hoàng Thượng là hấn đây, mặc kệ nhiều chuyện triều đình đại sự như vậy, ở chỗ Cấp Lộc Tán ưu sầu vấn đề nàng dâu, được rồi, nên như thế nào thì liền làm như thế ấy, thật sự không được, thì chọn khuê tú thế gia vọng tộc rồi tấn phong là được.

Không nói Sùng Nhân Đế ở đây buồn rầu chuyện hòa thân, liền nói Diệp tiểu gia nhà ta, xả giận cho vợ hấn xong, mới xem là thư thảo, từ trong cung đi ra, mặt trời cũng đã lặn xuống, đoán chừng vợ hấn lúc này cũng tỉnh dậy rồi, suy nghĩ tối nay nên ăn cái gì ngon đây, vợ hấn lớn lên rất đẹp mắt, chỉ là có chút gầy, nên phải hảo hảo bồi bổ, còn có, chính là thấy thời gian tới gần, cũng phải bảo hạ nhân dọn dẹp, dọn sạch phố nhỏ Tĩnh Thủy.

Mà tòa nhà bên kia cũng tu sửa tốt rồi, sáng mai tự mình đi nhìn một cái, nếu quả thực thỏa đáng, hay là sớm chuyển trở về, đến lúc chuẩn bị gả sẽ có rất

hiều chuyện. Diệp Trì nghĩ đến đây thì cũng đến nơi, nhảy xuống ngựa, trong tay phe phẩy cây quạt Hoàng Thượng thượng, một vẫy ba lắc đi vào.

Thời Tiêu thức dậy thấy người người bên cạnh đều thay đổi, không thấy bóng dáng bà tử trước kia, thay đổi hai khuôn mặt lạ lẫm, liền hỏi Đắc Lộc: “Luu ma ma sao không thấy?”

Mắt Đắc Lộc loe lóe ánh sáng nói: “Bà tử này trong nhà có người bị bệnh dịch, nô tài sợ bà tử này mắc bệnh, liền cho xe kéo bà ta về nhà, hai người này là người đáng tin cậy trong phủ, ngài sai cũng thuận tay, là gia dặn dò nô tài gọi đến đây.”

Thời Tiêu nghe xong, ngược lại là nhẹ nhàng thở ra, tuy nói bà tử này tính tình gian xảo, suy cho cùng cũng ở chỗ này mấy ngày, Thời Tiêu chỉ sợ Diệp Trì buồn bực, làm gì bà tử này, hôm nay nghe nói đuôi ra ngoài, mới yên lòng.

Ở đây đang nói chuyện, chỉ thấy Diệp Trì lắc lư đi vào, Đắc Lộc nhìn sắc mặt kia của gia nhà hẳn liền biết rõ, khẳng định đã báo được thù, Diệp Trì phát phát tay, Đắc Lộc nháy mắt hai bà tử, ba người vội vàng lui ra ngoài.

Bọn người rời đi, Diệp tiểu gia đặt mông ngồi bên cạnh Thời Tiêu, Thời Tiêu liếc hẳn một cái xê dịch vào bên trong: “Chỗ ngồi đối diện rộng như vậy huynh không ngồi, sắp đến ngồi trước mặt ta làm cái gì?”

Diệp Trì tiến đến cẩn thận nhìn mặt vợ hẳn, ngược lại là thuốc kia có tác dụng, lúc này ngủ một giấc, sung đỏ cũng tiêu tan bớt rồi, không cẩn thận nhìn cũng nhìn không ra, nhưng Diệp Trì vẫn có chút đau lòng, thấp giọng hỏi: “Còn đau không?”

“Cái gì đau hay không?” Thời Tiêu sừng sốt một chút, nghiêng đầu nhìn hẳn, thấy ánh mắt của hẳn nhìn má trái của mình chăm chăm, lập tức hiểu được, lắc đầu: “Không đau.” Nhưng chợt nhớ tới hẳn hỏi như vậy, đích thị là biết ngọn nguồn rồi, như vậy hẳn vừa đi nơi nào, không phải là đi vào cung chứ.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu vội nói: “Huynh vừa đi đâu?”

Diệp Trì nói: “Chỗ nào cũng không có đi, chính là tiến cung tìm vạn tuế gia uống chén trà.” Thấy nàng dâu trừng mắt hẳn, thấp giọng cười nói: “Nàng đây là lo lắng ta sao, trong lòng ta vui lắm.”

Thời Tiêu mặt đỏ, sau nửa ngày mới nói: “Huynh đi tìm Cửu công chúa rồi hả?”

Ánh mắt Diệp Trì trầm xuống: “Nha đầu kia cho là mình là ai, dám đánh nàng dâu tiểu gia, gia dễ khi dễ lắm sao.”

Thời Tiêu lại càng hoảng sợ: “Huynh đã làm cái gì?”

Diệp Trì nói: “Không có làm gì. Nàng ta làm gì với nàng, trả nàng ta gấp đôi thôi.”

“Huynh, huynh đánh nàng? Nàng là công chúa đó.”

Thời Tiêu mặt mũi trắng bệch, Diệp Trì hừ một tiếng: “Công chúa thì sao, đánh vợ ta là không được.” Nói xong lại đau lòng nhìn khuôn mặt Thời Tiêu một chút, nói khẽ: “Lúc này ngấm lại, thời gian định hôn hơi chậm, sớm nên cưới nàng vào phủ, để gia khỏi phải lo lắng đề phòng như vậy.”

Thời Tiêu mặt đỏ lên, đang muốn hỏi lại hẳn, chợt nghe tiếng Tả Hoành: “Ta tới tìm Diệp Trì, cũng không phải đi theo nàng, nàng đuổi ta làm cái gì, nhắc đến nơi nói đây chính là tòa nhà của Diệp Trì, chớ nói gia ở đây ăn bữa cơm, cho dù ở lại đây một hai năm, cũng không có gì.”

Một câu thật sự chặn được miệng Quyên Tử, Quyên Tử liếc hẳn một cái nói: “Tùy ngươi, bớt lượn quanh bản cô nương là được.”

Thời Tiêu vội nói: “Quyên Tử đã trở về, cha ta cũng sẽ trở về, huynh nhanh ngồi qua bên kia đi.”

Diệp Trì cười nhìn nàng: “Nàng dâu, nàng sắp gả cho ta, gần một chút cũng có sao đâu.”

Nhưng Thời Tiêu không thuận theo, Diệp Trì đành phải ngồi qua đối diện, trong lòng nói, bây giờ trước nghe theo vợ hẳn, ngày nào đó lấy về phủ, xem hẳn ôm không buông tay cho biết.

Quyên Tử đi vào trông thấy hai người mạnh ai nấy ngồi, nhìn không được cười nói: “Ta nói Đắc Lộc tiểu tử kia tại sao lại ở bên ngoài, thì ra sợ làm bóng đèn, sắp lấy về nhà rồi còn sót ruột gì nữa, mà sao không lo chuẩn bị gì đi, ngồi ở đây làm cái gì.”

Một câu nói Thời Tiêu đỏ bừng cả khuôn liếc nàng một cái nói: “Tỷ nhanh miệng quá nhỉ, nhà gái mà cũng không biết thu liễm chút ít, sau này nhà ai dám lấy tỷ.”

Quyên Tử xùy một tiếng nói: “Không lấy thì tốt, ta một mình một người càng tự do tự tại, không có dây thừng buộc mình, nếu không thì chiêu con rết tới nhà, ta nói một, hẳn không dám nói hai, dám trừng mắt với bản cô nương, cô nương khoét tròng mắt của hẳn nhắm rượu.”

Diệp Trì không khỏi đưa mắt nhìn Tả Hoành ở phía sau, cảm thấy nha đầu hung hãn này là nói cho Tả Hoành nghe, nhưng Tả Hoành đâu có nghe, còn nói với Diệp Trì: “Ta vừa nghe nói Diệp tiểu gia ngươi hôm nay tặng thể diện, chạy vào cung Thái hậu quạt Cửu công chúa bốn tát vào mồm, đánh cho nha đầu kia đỏ máu miệng, phải nói, ngươi đây không biết thương hương tiếc ngọc gì hết, tốt xấu gì người ta cũng là công chúa cành vàng lá ngọc, ngươi vậy mà cũng dám xuống tay.”

Thời Tiêu ngạc nhiên, mặc dù Diệp Trì nói với nàng, nàng chỉ cho rằng hẳn nói giỡn, không ngờ lại là sự thật, ngần người nhìn Diệp Trì, cũng không biết nên nói cái gì, mặc dù cảm thấy hẳn lỗ mắng, trong lòng lại quả thực có chút cảm động.

Nhưng Quyên Tử lại có phần có hứng thú nói: “Vì sao vậy? Vì sao lại đánh công chúa?”

Diệp Trì liếc mắt Tả Hoàn, Tả Hoàn túm cổ tay Quyên Tử: “Tò mò quá, ở chỗ này làm bóng đèn làm chi, đi nhanh lên.” Không nói gì liền kéo Quyên Tử đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn hắn.

Thời Tiêu nhìn hắn chút nữa, nói khẽ: “Huynh hồi phủ đi.”

Diệp Trì không khỏi có chút thất vọng, rồi lại nghe vợ hắn nói: “Cuộc sống sau này còn dài, hà tất quan tâm nhất thời, ngược lại là huynh suốt ngày ở chỗ này, lão Vương phi, Vương phi sẽ nghĩ như thế nào, ngoài mặt không có chuyện gì, trong đầu không biết còn cho là ta không hiểu chuyện, chưa thành hôn mà mỗi ngày đều lôi kéo huynh đến nhà, vốn dòng dõi ta nghèo túng như vậy kết duyên với Vương phủ đã có chút hoang đường, nếu như chưa về nhà chồng đã làm thái bà bà, bà bà bất mãn, sau này nào có ngày tốt lành, chính là vì ta, huynh cũng nên về phủ nhiều một chút, lão Vương phi thương huynh như vậy, chắc là ngày ngày đều nhớ tới huynh, huynh ở bên cạnh nhiều một chút cũng coi như hiếu đạo, chung quy canh giữ ta, truyền ra ngoài không tốt đâu.”

Lời này nếu là nói với người ngoài, Diệp tiểu gia sẽ nghe không vô lời nào đâu, nhưng là từ trong miệng vợ hắn nói ra, vậy thì không giống nhau, từng chữ từng câu đều ghi tạc trong lòng, đặc biệt là câu cuộc sống sau này còn dài, càng nói đến suy nghĩ trong lòng hắn, chỉ cảm thấy so với câu nào thì câu này là nghe hay nhất, liền đứng lên nói: “Nàng yên tâm, những thứ này ta biết mà, từ hôm nay trở đi, ta mỗi ngày trở về cùng lão Vương phi ăn cơm chiều, nhưng ban ngày phải đi qua, phố nhỏ Tỉnh Thủy bên kia mà chỉnh đốn xong, sáng mai ta tới đây giúp thu dọn đồ đạc, ngày kia có thể chuyển đi.” Thời Tiêu gật gật đầu, Diệp Trì lúc này mới lưu luyến không muốn rời đi.

Đắc Lộc vốn cho rằng gia phải chiều muện mới trở về, không ngờ lúc này trời còn chưa có tối đã muốn về, nhìn không được gãi gãi đầu, nhìn cửa sổ, thâm nghĩ chẳng lẽ là cãi nhau rồi, nhưng lại nhìn sắc mặt gia nhà hắn lại không giống, một đường trở về mà lòng nghi ngờ khó chịu vô cùng.

Đi vào phủ liền trực tiếp chạy nội viện của lão Vương phi, lão Vương phi ở đây đang không được tự nhiên, người già và tiểu hài tử cũng không sai biệt lắm, không đúng tâm tư liền không được tự nhiên, muốn nói lão Vương phi không được tự nhiên, cũng chính vì Diệp Trì, trước kia không có nàng dâu cũng không về nhà, hôm nay mắt nhìn sắp cưới vợ, lại la ó, càng không thấy được bóng dáng, trời sáng sớm đã đi ra ngoài, trời tối cũng chưa thấy trở về.

Lão Vương phi ngay từ đầu đã nghĩ, suy nghĩ đây là không dễ mới thỏa mãn lòng của hắn, đang tình cảm nồng nhiệt, mình cũng đừng trách tội, ai mà không có tuổi trẻ, nhưng về sau càng nhìn trong lòng càng chua lè chua lét, thật sự là lời nói kia của Vương Phi, nàng dâu chưa vào cửa, tôn tử cũng không có.

Cứ như vậy trong lòng có thể thống khoái ư, bà tử phòng bếp tới hỏi buổi tối muốn ăn cái gì, lão Vương phi khó chịu, than thở mà nói: “Ăn cái gì cũng không có tác dụng, rốt cuộc già rồi, không ai để ý đến.” Bà tử tới truyền lời sợ tới mức sắc mặt cũng thay đổi.

Thu ma ma tất nhiên là biết nguyên do vì sao lại nói như thế, vừa định khuyên, ai ngờ lão Vương phi trước một bước nói: “Người đừng nói dối dỗ dành ta, ngày nào đó ta nhắm mắt, liền coi như xong.” Lão Vương phi vừa dứt lời, chợt nghe bên ngoài Diệp Trì nói: “Cái gì nhắm mắt coi như xong, đêm hôm khuya khoắt, lão tổ tông đây là niệm kinh à.”

Lão Vương phi sắc mặt vui vẻ, nhưng nhớ tới tiểu tử này vài ngày không thấy bóng dáng, lại giận tái mặt tức giận: “Đọc kinh cái gì, bản thân ta đọc Kim Cô Chú niệm cho khi con người tới, sao mấy ngày này không đến chỗ tổ mẫu, chẳng lẽ là đúng như mẫu thân người nói, có vợ của người rồi nên cái gì cũng không để ý, ngay cả tổ mẫu cũng quên.”

Trong lòng Diệp Trì thầm nghĩ, vợ hẳn thật sự là thần tiên tính toán, quả thật như nàng nói, nghĩ đến vợ hẳn qua cửa, còn phải trông cậy vào lão tổ tông che chở, nếu bây giờ không tốt, qua cửa liền chịu thiệt a, nàng dâu nếu như bị thua thiệt, mình không phải đau lòng chết sao.

Nghĩ đến đây, vội vàng ngồi kế bên lão Vương phi: “Ta nói hôm nay vừa vào sao lại nghe mùi chua thế, thì ra lão tổ tông ăn giấm chua với vợ ta.”

Lão Vương phi đánh hấn một cái tát: “Nói hươu nói vượn, tổ mẫu như thế nào ăn giấm chua với vợ người, tổ mẫu là người thế nào hả.”

Diệp Trì nói: “Ta thì nói lão tổ tông nhà chúng ta thương yêu ta nhất, tự nhiên cũng thương yêu vợ ta, nhất định sẽ không ăn giấm chua với vợ ta.”

Lão Vương phi nhin không được cười nói: “Trách không được Thái hậu nói người biết nói chuyện, thật đúng là, đã biết ngọt ngào dỗ dành ta, được rồi, tổ mẫu cũng không phải ăn giấm chua với vợ người, chỉ là người cả ngày không về nhà, cũng thực vô lý, ngay cả bên ngoài bạn chuyện, trong nhà người cũng mặc kệ, tổ mẫu ở đây khá tốt, ở trong phòng trò chuyện, nương người thì không như vậy, vì để người cưới vợ mà trái tim cũng vỡ nát, trở về thì đi gặp nương người, nói hai câu cũng được, cũng tránh cho trong đầu nương người oán vợ của người không hiểu chuyện, ngày nào đó vào cửa, chỗ mẹ chồng nàng dâu không tốt, cuộc sống của người cũng khó chịu.”

Diệp Trì nói: “Sao tổ mẫu nói giống vợ ta thế, vốn ta không chịu trở về, vợ ta liền đuổi ta, nói chưa thành lễ, ta cứ chạy đến chỗ nàng ấy cũng không thỏa đáng, huống chi, lão tổ tông ở nhà không chừng nhớ ta muốn trò chuyện với ta, ta mà không trở về, chính là bất hiếu, vậy là đuổi ta về.”

Thu ma ma ở một bên nghe xong, âm thầm gật đầu, quả nhiên là nha đầu thông minh, lời này từ trong miệng Trì Ca truyền ra, lão Vương phi nghe xong

trong lòng không biết thoải mái như thế nào đâu, lão nhân sao, trông cậy cái gì? Chẳng phải trông cậy vào tiểu bối hiểu thuận sao, đến lúc này lại càng hợp với tâm ý của lão Vương phi.

Quả nhiên, lão Vương phi nghe xong, chậm rãi nói với Diệp Trì: “Ngược lại là vợ của người hiểu chuyện, so với người còn tốt hơn, tổ mẫu yêu thương người, ngay cả nàng dâu chưa qua cửa của người cũng không bằng.”

Diệp Trì cười hắc hắc: “Vợ ta còn chưa vào cửa, ngài lão cũng không thể liên bất công, người đừng thấy vợ ta nói chuyện làm việc ôn hòa, nhưng tính tình cũng bất không tốt đâu, qua cửa rồi, nếu hai chúng ta cãi nhau, lão Vương phi cũng không được thiên vị nàng, ta đây mới là cháu ruột của người đấy.”

Nói lão Vương phi nhin không được nở nụ cười, chỉ vào hấn nói: “Mới vừa rồi còn nói tổ mẫu ghen ghét, một lát liền biến thành người, lòng dạ hẹp hòi, ta thương vợ của người không phải là thương người sao, được rồi, hôm nay không ra ngoài, nếu không đi ra ngoài, cùng tổ mẫu ăn cơm đi.”

Diệp Trì nói: “Từ hôm nay trở đi, tôn nhi mỗi ngày cùng tổ mẫu ăn cơm tối.” Được lời này, lão Vương phi lập tức liền quên mất khó chịu vừa rồi.

Diệp Trì cùng lão Vương phi ăn cơm tối, vừa nói vừa cười, mắt thấy tổ mẫu mệt mỏi, mới rời đi, cũng không đi về phòng mình mà đi tới viện của nương hấn.

Vào hạ, nương hấn sợ nóng liền chuyên vào trúc viện bên trong vườn trúc, đợi lập thu mới chuyên ra, vì vậy Diệp Trì đi vào vườn, đi qua cầu ngọc đá, chợt ở một bên hồ nhìn thấy tên đình nghỉ chân, Tiêu Tiêu đình, nhớ tới đình này là tiểu bạch kiếm Hứa Minh Chương kia đặt tên, bỗng nhiên chua xót dâng trào, nói với Đắc Lộc: “Sáng sớm mai hủy đình này cho gia.”

Đắc Lộc ngạc nhiên: “Cái kia, gia, đình này đang tốt mà hủy đi làm cái gì?”

Diệp Trì trừng mắt liếc hấn một cái: “Bảo người hủy liền hủy đi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì.” Đắc Lộc suy nghĩ cẩn thận một lát, đình này là Trạng Nguyên Lang đặt tên, trong lòng gia nhà hấn ghét bỏ, ban đầu là quên mất, hôm nay nhìn thấy làm sao có thể nhin xuống, hủy thì hủy, dù sao là gia dặn dò, Vương Gia cho dù trách tội cũng trách tội không đến trên người mình.

Diệp Trì đi vào Trúc viện, thực làm nương hấn giật cả mình, còn nói chưa đến lúc thành hôn, bà sẽ không dễ dàng gặp người đâu, không ngờ hôm nay lại đến đây.

Vương Phi tức giận: “Người hôm nay trở về chào buổi sáng sao, sao không canh giữ vợ của người đi.”

Diệp Trì nghe không đúng, cười vài tiếng: “Nghe nương nói, thì ra là nhi tử không đúng đắn như thế.” Vương Phi hừ một tiếng: “Chuyện đúng đắn của người không phải là vợ của người ư, ngoại trừ nàng, trong mắt người còn có cái gì?”

Diệp Trì vội nói: “Người trong mắt nhi tử cho dù có nhiều thế nào, thì cũng chỉ có mình nương thôi.”

Vương Phi nói: “Người bớt nói lời ngon tiếng ngọt dỗ dành nương đi, nương cũng không phải là không để ý tới chuyện này, biết rõ tình trạng trong nhà của vợ ngươi, ngươi chú ý nhiều chút cũng được, chỉ là chưa thành lễ, mà cứ ở cùng một chỗ, suy cho cùng không ổn, được rồi, nương cũng không cần nhằn nữa.” Nói xong liền lấy đèn sáng cẩn thận nhìn nhi tử, thấy mấy ngày nay mặc dù có nhiều việc rối ren, ngược lại không thấy mệt mỏi, ngược lại so với trước kia còn tinh thần vài phần, sắc mặt vui mừng tràn đầy chân mày khóe mắt, giấu cũng giấu không được, có thể thấy được rất vui vẻ.

Trong lòng Vương Phi thở dài, suy nghĩ, chỉ cần hấn vui vẻ, muốn thế nào cũng được.

Hai mẹ con nói vài lời, Diệp Trì vừa muốn đi, Vương Gia vừa vịn một bước đi vào, thấy hấn, có thể có khuôn mặt gì tốt, hừ một tiếng nói: “Ta tưởng ngươi quên đường về rồi chứ, thì ra còn biết trở về.”

Diệp Trì hì hì cười cười, tiến lên trước hành lễ cho lão gia tử, mới nói: “Nhi tử nói thật với ngài, không phải vợ ta kiên quyết đuổi ta trở về, nói ta ở trước mặt cha mẹ cố gắng hiếu thảo, con trai của ngài nói không chừng thực quên mất việc về nhà, trời không còn sớm, Nhị lão hai người cũng nên ngủ đi, nhi tử sẽ không ở trước mặt kì đà cản mũi.”

Một câu nói làm Vương Phi đỏ mặt, Vương Gia chỉ vào hấn nói: “Chỉ biết nói bậy, còn chưa dứt.”

Đợi Diệp Trì rời đi, Vương Phi khẽ thở dài một cái nói: “Cuối nàng dâu dòng dõi nghèo túng như vậy, lúc đầu trong lòng ta cũng không hài lòng lắm, hôm nay nhìn lại, nói không chừng thật sự là duyên phận kiếp trước, ông nói Trì Ca lớn như vậy, có bao giờ chịu nghe ai nói đâu, hôm nay lại nghe lời của vợ hấn, ông nói kỳ lạ không, theo tôi thấy, trong lòng ông cũng đừng khó chịu, chỉ cần nhi tử hợp ý, cái gì mà không được, không phải làm vợ chồng bất hòa, cuộc sống này ngược lại không có cách nào khác...”